

lausega: “See on mu elu kõrghetk!”

Mõni lavastaja on ju tihti-peale lollim kui näitleja. Mis siis saab?

Mis siin salata, ikka juhtub. Mina pole süüdi, kui nii on, kui keegi arvab, et on lavastaja. Mina olen näitleja ja teen nii hästi kui oskan. Vahel, jah, ei saagi osa teha mõne lavastajaga. Lavastus on õnneark. Miljonite komponentide kokkulangevus, et üks etendus hiilgavalt õnnestuks. Seda kõrvalseisja ette ei kujuta. Minu jaoks on tähtis, kas mängitakse õigesti või valesti, vähem oluline on, kui hästi või halvasti. Muidugi, mõnel päeval meeldib mulle mõelda ka vastupidi.

Kas oled vahel nende aastate jooksul teatrist ära väsinud?

Ei ole, vaat mulle meeldib. Ma olen nõus minema homme hommikul proovi jälle. Ma ei taha muud mitte midagi. Muidugi mõtlen, et oh kui tore on puhata, kui suvi on tulemas. Ma kolmandal puhkuse päeval ei malda enam kodus muru niita. See on tore ja lõbus, aga ma hakkan nagu vedrujanes autoga edasi-tagasi tõmbema – vaatan linna, sõidan maale tagasi. Mulle tõesti meeldib proovides. Mulle meeldib see teatrimaailm ja need inimesed.

Mida sulle annab mängimine komöödiates?

Oi ma olen neid palju teinud. Ma olen isegi muusikali teinud. Laulnud. Olen neljas muusikalises etenduses teinud.

“Suudle mind, Kate” oli mu jaoks rahvuslik tragöödia.

Ja ikka läksid proovi rõõmuga?

Sellega oli nii, et talvel tuli direktor ja pakkus ja me leppisime kokku, et mina lavastajat pikalt ei saada. Teen selle töö ja trajektoori rõõmsalt lõpuni, olgu, mis on, sest seda on teatril vaja. Raha pärast.

Mul on selline jama, et ma ei saa laulmisest aru. Ma

pean viisi ja laulan. Koorilaulust ma saan aru. Aga ma ei saa päris tõsiselt aru, miks inimesed laulavad. Ma ei saa mõttest aru. Ega ma väga pole aru saanud ka sellest, miks on vaja luuletusi kõva häälega ette kanda. Luuletus kirjutatakse paberile ja siis ma saan teda edasi-tagasi võtta.

Jubedaks kisuvad asjad, kui tullakse kokku, tõmmatakse pilli ja hakatakse laulma.

Aga saab ju vahel mõelda ka nii nagu tükitööline, et kui on vaja nii teha, siis teeme nii. Hoidsin suu kinni ja tegin. Täie mahviga kusjuures. Kole tuli tagasi siis, kui enam proove ei olnud. Etendustel kärpsin laule ja siis tulid vastuolud, mul oli mängida ja laulda võimatu. Tükk võeti õnneks maha.

Ise lavastada sa pole tahtnud?

Ei ole veel siia maani. See võimalus on olemas, et lavastan. Ma ei taha teha tavalist lavastajatööd, olla teatris lavastajapalgal. Lavastaja mõtlemine on natuke teine kui näitlejal. Andrus Vaarik on väga hea näitejuht. Samas ma ei saa öelda, et tal lavastaja mõtlemine puudub, tal lihtsalt käib näitleja mõtlemine lavastaja omast üle. Ta oskab mind laval aidata. Ja ta on kindlasti palju parem lavastaja kui meil paljud nime poolest lavastajad ongi. Ta teeb ilma ambitsioonideta sellise lavastuse, mida mul ei ole piinlik vaadata.

Ma vannun, et ma ei lähe ise mitte kunagi ühtegi muusikali vaatama. Samas on mulle mõlemad linnahalli muusikalikogemused seestpoolt väga sümpaatsed olnud. Tegemise viis on mulle täiesti vastuvõetav. See on nagu puhkus. Lähed “Othellost” ja viskad sinna otsa “Georgi”, see on maasikas. Mõnus. Nõnda, et kõik on hea.

Raamatud sa oled kõik ära lugenud, aga kas sellist mõtet ei ole, et osad ka on mängitud?

Jaan Rekkor.

MARGUS MIKOMÄGI foto

Vastupidi. Mina pole midagi mänginud veel...

Siinkohal katkestab Jaani jutu lavastaja Andres Noormets, kes tasakesi räägib näitlejale paarist stseenist äsja lõppenud etenduses, mida Jaan võiks veel kraadi võrra täpsemalt mängida. Väga hea, ütleb Jaan.

...Homme esietendusel on palju lihtsam mängida. Kõik tänased jamad ja äpardused on juba juhtunud ja homme on palju rahulikum. Kol-

leegidele on ikka raske mängida. Et no vaatame, mis sa siin teed.

On mõni kriitik sind vahel nutma ka ajanud?

Nutma ei ole, aga vahel vastu hambaid tahaks küll anda. Paneks, aga siis läheb aeg mööda ja mõtled, et mis siin ikka. Pealiskaudsus häirib mind väga.

Aga mille peale sa vihaseks saad, kui vaatad Eesti elu?

Ma ei saa vihaseks, ma imestan.

Aivar Tommingas.

MARGUS MIKOMÄGI foto

JAAN REKKOR: Sündis 1958. a. Juurus, lõpetas 1976. a. A. Lauteri nimelise Märjamaa keskkooli ja sai 1989. a. A. Lauteri nimelise näitlejapreemia. Nende kahe daatumi vahele mahuvad kolm aastat TRÜ filoloogiateaduskonnas ja õpingud TRK Lavakunstkateedris, mille lõppedes 1982. a. töötab Endla teatris.

Jaan Rekkor on mänginud: kodakondset, keisri nõunikku, politseiniku, vangi, printsit, advokaati, admiralit, pappi, mõisnikku, pangadirektorit, näitlejat, tv - staari, Sitsiilia kuningat, meest, neegrit, nõobivalajat, keldrikakandit, professorit, pereisa, näitejuhti, vanapaganat...

Jaan Rekkor on olnud: Heinrich, Paal, Rex, Klaus, Alfred, Enn, Bellemasse, Owen, Toomas, Arno, Florent, Toomas Haava, Umberto, Maljanov, Anti Kähr, Boriss, Tim Allgood, Georg Rass, Sakarias, Portimo, Erhart Borkman, James Tyrone, Göran Persson, Don Juan, Harold Gorringer, Mihkel Niilas, Paralepp, Kangi Kalle, Mäeotsa Jeppe, Anatol, Sigismund Sulzheimer, Hatch, Raul, Sintram, Forsi, Norrison, Kean, Laur, Klaas, Pearu Murakas, Jörgen, Rocky Gravo, Lapjalg Jack, Greg, Kusta, Leontes, Victor Fox, August, Ksawery Ilecki, Jim, Jorgen Leppeken, Felix, Ants, Tolari, Knurov, Subrjakov, Donny, Endel, Caleb Plummer, August Dranberg, Fred Salliste, Mike, Dennis Cain, Mogri Märt.

Mogri Märt 2006

Maljanov 1986.